

Introit: *Ty lid poníženy zachraňuješ, ale povýšené nutíš sklopit oči. Ty mi rozsvěcuješ světlo, Hospodine. Můj Bůh září do mých temnot. (Žalm 18, 28-29)*

Píseň 530

Modlitba

Čtení: Job 32, 1-6 a 33 kap.

Píseň 189

Bratři a sestry,

základem dnešního kázání je verš z knihy Job 33, 28. Je to verš, který jsme vylosovali jako heslo pro sbor na rok 2021. Má-li to být poselství pro naše společenství, pak si snad můžeme dovolit použít známé oslovení pro sbory z knihy Zjevení: **Andělu církve v Růžďce piš: Bůh však vykoupil duši mou, aby nešla do jámy, a život můj, aby světlo spatřoval. (Job 33,28)**

V tomto verši je vlastně skryta podstata evangelia. Čili radostné zprávy. Člověk sám sebe nemůže vykoupit ze svých hříchů, a jak říká Písmo, **mzdou hříchu je smrt**. Všichni jednou umřeme, naše těla spějí díky hříchu ke zkáze. Avšak duše člověka je věčná. A ten vylosovaný verš mluví právě o duši. Jestliže mzdou hříchu je smrt, pak pro duši je bez těla připravena ta nejčernější tma v jámě, ve věčné smrti. A to není nic příjemného. Kdo by tam chtěl? Podle pravdy Božího slova si ale každý člověk nezaslouží nic jiného než věčné odloučení od Boží radosti. Víme, že mnoho lidí se mohou vnímat, že nic zlého neudělali a mohlo by jim to přijít nespravedlivé. A pro takové by to mohl být opravdu veliký šok, když by se najednou ocitli v temné jámě, odkud není úniku. Písmo nám ale říká, že **všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy**. A i kdyby se našel někdo, kdo je opravdu hodně dobrý člověk, ale nevěřil by tomuto slovu, pak by se vlastně stavěl nad Boha, protože by pohrdavě odmítal Boží pravdu a stavěl by nadto svoji spravedlnost. Tím by ale odmítal Boha a dělal by z Něho lháře. Takže by vlastně stejně měl hřích. A koneckonců, jak by si takový člověk představoval nebe? Bez Boha? Bez Boha je to právě to místo věčného odloučení.

Bez Boha jsme, milí přátelé, všichni ztraceni! Ovšem ta radostná zpráva zní, že Bůh je ten, kdo **vykoupil tvou a mou duši, aby nešla do jámy**. Jak? To přece víme. Ve svém Synu Pánu Ježíši Kristu vzal naše potrestání na sebe. Pán Ježíš je ten, který sestoupil do té nejhlubší jámy. On je ten, o kterém přece vyznáváme, že **sestoupil do pekel**. Avšak protože hříchu neučinil, nemohla ho smrt udržet ve své náruči! A proto dále vyznáváme **sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa...** To slovo, že Bůh vykoupil tvou a mou duši se dá ještě výrazněji říci, že **Kristus vlastně vymazal dlužní úpis, který svědčil proti nám**. Jak ho vymazal? Čím nás vykoupil? Přece svou vlastní drahocennou krví.

Bůh však vykoupil duši mou, aby nešla do jámy, a život můj, aby světlo spatřoval. Ten verš pokračuje. Bůh udělal vše proto, aby tvůj a můj život spatřoval světlo. Tohle slovo ale můžeme vnímat dvojím způsobem. Když na věčnosti duše není ve tmě, pak je ve světle. Může se veselit v Božím nebeském světle. Navěky a navždy, vždyť tam nebude nikdy ani kousek tmy, smutku, zla, ani nemoci, a smrti již také nebude. Tam nikdy nebude žádný nouzový stav. Tam nebude potřeba, aby svítilo nouzové světlo. Víte, kdy se rozsvítí nouzová světla? Tehdy, když nejde elektrina. Bůh je však zdroj, který nikdy nevyhasne, nic nouzového tam nebude potřeba. **A nebude tam potřeba svitu slunce ani měsíce, neboť Bůh sám bude tím světlem**. Ten druhý význam toho slova, že tvůj a můj život může spatřovat světlo si lze přisvojit i do všech dnů pozemských. Už zde přece můžeme vnímat podivuhodné světlo Boží. Tohle světlo nemůže ale vidět ten, který Boha nezná anebo Krista odmítá. To světlo lze vidět pouze duchovním zrakem, to světlo může vnímat pouze ta obrácená duše. A jak je psáno, **Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy**. Kdo přijal Pána Ježíše do svého srdce, přijal Boží světlo. A to se projevuje blahým pocitem na duši, světlem radosti, pokoje, naděje, lásky. Tohle světlo přece můžeme, bratři a sestry, prožívat v přítomnosti, dnes a denně. A svítí nám i v těžkých chvílích, v šedých a tmavých dnech, tehdy, když se rozpomínáme, že On je s námi.

Tím by, bratři a sestry, mohl výklad vylosovaného verše skončit. Dopustili bychom se ale závažné chyby. Tím je vytržení onoho biblického verše z kontextu. A proto je potřeba si v Bibli vždy přečíst celý text, nebo příběh, souvislosti, na které verš navazuje a je s nimi spjat. Kdybychom totiž vykládali pouze jeden verš bez souvislostí, mohli bychom se dostat někam na scestí a pak bychom místo pravdy žili lež a hlásali bludy.

I proto jsme četli celou 33. kapitolu z knihy Job. Pro lepší porozumění je ale potřeba si připomenout ještě další souvislosti. Víme, že **Job byl muž bezúhonný a přímý, který se bojí Boha a vystříhá se zlého**. Sám Bůh takto nazval Joba před satanem a dodal, že **Job nemá na zemi sobě rovného**. Bůh Jobovi velmi žehná, má velikou rodinu, sedm synů a tři dcery, mnoho stád, pastýřů, prostě veliké bohatství. Během krátké chvíle ale Bůh dopustí na Joba těžkou zkoušku. Přijde o majetek, následuje rodinná tragédie, zahynou mu všechny děti s rodinami a sám Job těžce onemocní. A to tak vážně, že i jeho vlastní žena ho pokouší k tomu, **aby se přestal držet své bezúhonnosti, aby zlořečil Bohu a zemřel**. On jí ale odpoví: „**Mluvíš jako nějaká bláhová žena. To máme od Boha přijímat jenom dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme?**“ A dále tam ve 2 kapitole čteme: **Při tom všem se Job svými rty neprohřešil**. Následně za ním přicházejí tři přátelé, kteří mu

původně přišli **projevit soustrast a potěšit ho**. Když ale Joba vidí, tak jsou v obrovském šoku. Jednak ho nepoznávají, neboť nemoc ho zohavila a po sedm dní tam sedí vedle něho a nic neříkají, neboť vidí že **Jobova bolest je nesmírná**.

Od 3. kapitoly pak probíhá rozhovor Joba se svými hosty. Nejprve promluví Job a **v nesnesitelných bolestech začne proklínat den, kdy se zrodil** a klade si otázku, zda to všechno, co prožil, mělo smysl. Jednotliví hosté pak přidávají své řeči, kdy se spíše snaží najít pravou příčinu toho, že se Jobovi vede najednou tak zle. **Snaží se Jobovi domlouvat, proč se nedržel své bezúhonnosti. Kdyby se jí přece držel, nemusel takto dopadnout**. V řeči těch tří zní i dobré věci, výzva k tomu, aby zase čekal na Hospodina a že jistě jeho dny obnoví. A tak ten rozhovor pokračuje až do 32. kapitoly. Ale přesto zde něco zcela neseďí. A to je ta představa tzv. evangelia prosperity. Když budeš jednat dobře, povede se ti automaticky dobře. Když se ti ale budou dít zlé věci, pak dobře ti tak, protože ses něčím provinil. Opravdu to tak je? Věříme takovou falešnou vírou? Bratři a sestry, je mnoho křesťanů a možná někdy my všichni včetně pastorů, kteří se na věci dívají i podobně. Svádí nás to k odsouzení těch, kterým se přihodilo něco zlého. Někdy jsme rychlí k odsuzování místo toho, abychom projevili opravdovou lítost a soucit. Cožpak ten věřící, kterému je úzko sám u sebe za bezesných nocí nezkoumá, zda se něčím neprovinil před Bohem? Cožpak takový nepocituje vinu a netrápí se? Nepotřebuje takový slyšet právě potěšující radostnou zprávu? A není právě pro takové připravena Boží milost skrze Pána Ježíše Krista? Ano, bratři a sestry, právě takovým máme tuto milost přinášet. Ne, těmito lidmi pohrdat a odsuzovat je, ale zvěstovat jim, že Bůh jim dává novou šanci.

Když se vrátíme do knihy Job, tak v té 32. kapitole se to na scéně začíná lámat. Těm třem hostům dojdou argumenty. **Oni tři muži přestali Jóbovi odpovídat, protože byl ve vlastních očích spravedlivý**. A začne mluvit čtvrtý host, který doposavad mlčel, neboť dával přednost svým starším kolegům. Ale nyní už nemůže mlčet. A my se najednou dozvídáme velice zásadní věc. **Hněvem vzplanul Elíhú, jeho hněv vzplanul proti Jóbovi, protože on se pokládal za spravedlivějšího než Bůh. Jeho hněv vzplanul i proti jeho třem přátelům, protože nenašli správnou odpověď a Jóba prohlašovali za svévolníka**. Tady, bratři a sestry, můžeme jasně vidět, kam u křesťanů směřuje tzv. evangelium prosperity. Joba to přivedlo k tomu, že byl tak bezúhonný, až si ve své pýše připadal spravedlivější než Bůh. No a ti tři zase vidí v těch, kterým se nedaří jasné svévolníky. Tzv. víra prosperity, to je něco, co jakoby funguje, a když se toho člověk drží, tak to nějakou dobu i šlape. Ale víte, v čem je problém? Že člověk zde vlastně vůbec nespoleská na Boha. Nepotřebuje Boha, objevil vlastní samospravedlnost a snaží se vlastní silou dobrat požeňání. To ale nakonec vede k pýše. Člověk se staví nad Boha. A tohle slyší i Job od čtvrtého hosta Elíhúa. Nejprve mu řekne: **Řekl jsi to, Jobe, přede mnou a já jsem tvá slova slyšel: ‚Ryzí jsem, prost přestoupení, jsem bez úhony, bez nepravosti. Hle, Bůh proti mně záminky hledá, pokládá mě za nepřitele, sevřel do klády mé nohy a střeží všechny mé stezky.‘ Hle, odpovídám ti: Zde nejsi v právu, neboť Bůh je větší než člověk**. A dále se Elíhú Joba ptá: **Proč s Bohem vedeš spor? Že svými slovy neodpovídá?** Skrze Elíhúa zde Bůh mluví. A jak je psáno v listu Židům: **Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce**. Jak to máme někdy my ostatní? Zřejmě nedosáhneme takové bezúhonnosti a bázně Boží jako Job, ale sám sobě polož otázku. Vedeš někdy s Bohem spor? Býváš na něj našťvaný? A jak si sám připadáš? Připadáš si natolik dobrý, že se do nebe dostaneš? A jak vidíš ty druhé? Dostanou se do nebe ti, kteří znovu a znovu udělají nějaký kopanec? Věříš evangeliu prosperity, anebo v Boží milost skrze Ježíše Krista? Bratři a sestry, myslím, že ještě nedokážeme pořádně docenit a poznat, co skutečně znamená Boží milost. Elíhú Jobovi dále říká: **Bůh přece promluví jednou i podruhé, a člověk to nepostřehne. Ve snu, ve vidění nočním, když na lidi padá mrákota, v dřímotě na lůžku, tehdy otvírá lidem ucho a zpečetuje varování, jež jim dal, aby člověka odvedl od toho, co páchá, aby muže chránil před vypínavostí, aby jeho duši ušetřil před jámou a jeho život, aby nezašel hubicí střelou. Bolestmi je kárán na svém loži, stálým svárem v kostech,... jeho tělo se očividně ztrácí, vystupují kosti, které nebývalo vidět. Jeho duše se blíží jámě a jeho život jistě smrti. A teď to důležité: Bude-li prosit Boha a on v něm najde zalíbení, ukáže mu svou tvář za hlaholu polnic a člověku vrátí jeho spravedlnost. Bude zpívat před lidmi a řekne: ‚Hřešil jsem a převracel, co bylo přímé, ale nebylo mi odplaceno stejným.‘ A nyní teprve následuje náš vylosovaný verš. V ekumenickém překladu trochu jinak, zapadající ale do kontextu: **Bůh vykoupil jeho duši, aby neodešla do jámy, jeho život smí hledět na světlo**. Za jaké podmínky tedy platí, že Bůh vykoupí duši člověka? Bůh vykoupí tu duši, která ví, že je hříšná, která doznává své viny, která si je vědoma, že potřebuje Kristovu spravedlnost, že bez ní je člověk zcela ztracen!**

Nechť nám je tedy, milí přátelé, poselstvím do nového roku, že je to Kristus, který nás provede všelijakými těžkými věcmi a že to jeho kříž, který nám září v temnotách. Amen modlitba píseň 504

Slovo poslání: Lukáš 18, 9-14

Požeňání: Milost a pokoj ať se vám rozhojní poznáním Boha a Ježíše, našeho Pána. Amen píseň 636